

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΜΑΣ (8-12 Ιουνίου 2009)

(μια καινοτόμα δράση στη θεατρική σκηνή του σχολείου, όλες οι παραστάσεις παίχτηκαν από 2 φορές για να μπορούν να τις παρακολουθήσουν όλα τα παιδιά του σχολείου)

1. Ο κήπος με τις 11 γάτες

Το θέμα με το οποίο ασχολήθηκαν οι μαθητές του Β2 μαζί με τη δασκάλα τους κα Ευσταθιάδου Άννα, το επέλεξαν από κοινού, θεωρώντας ότι είναι ένα θέμα που αφορά όλους και ότι είναι προτιμότερη η ενημέρωση και η πρόληψη πάνω σε τέτοια ζωτικά θέματα όπως είναι το θέμα των εξαρτήσεων.

Οι κύριοι στόχοι ήταν να γνωρίσουν οι μαθητές τις έννοιες:

των εξαρτήσεων από τις ουσίες, του θανάτου, της προσωπικής επιλογής, της φιλίας, της αλληλοβοήθειας κι άλλες, οι οποίες φαίνονται μέσα από τις 12 ιστορίες του βιβλίου «Ο κήπος με τις 11 γάτες».

Ο τελικός στόχος ήταν να διαμορφώσουν μια αρνητική στάση στη χρήση ουσιών, να αντιληφθούν τους λόγους που οδηγούν στη χρήση και να κατανοήσουν τη δύναμη και την υποστήριξη της ομάδας στα αδύναμα μέλη της. Δραματοποιήθηκαν 6 από τις 12 ιστορίες και δόθηκαν τρεις παραστάσεις τον Ιούνιο 2009.

2. Ας μιλήσουμε για τον Πόλεμο και την Ειρήνη

Συνηθίζουμε να θυμόμαστε την ειρήνη όταν γύρω μας ζούμε τον πόλεμο. Και σήμερα ζούμε φρικτούς πολέμους, που μέσα σε αυτούς χάνονται οι ζωές, τα όνειρα και οι ελπίδες μικρών και μεγάλων.

Στα μάτια των παιδιών όμως δεν υπάρχει καμιά πειστική δικαιολογία για όλα αυτά, παρά μόνο μια πολύ πραγματική ερώτηση. **Γιατί;**

Γιατί πρέπει να σκοτώνονται αθώα παιδιά; Γιατί κάποιοι άνθρωποι στη γη δεν έχουν νερό, φαγητό, στέγη, σχολεία και ιατρική περίθαλψη; Η ειρήνη είναι κάτι έξω από μας; Ειρήνη είναι και οι μικρές καθημερινές μας πράξεις. «...Ειρήνη είναι να ακούς διαφορετικά είδη μουσικής... Να φοράς διαφορετικά ρούχα... Να χαρίζεις παπούτσια σε κάποιον που τα χρειάζεται... Ειρήνη είναι να έχουν όλοι ένα σπίτι... Ειρήνη είναι να ζεσταίνεις αυτούς που αγαπάς...»

Και πολλά άλλα που πολύ όμορφα περιγράφει «Το Βιβλίο της Ειρήνης» του Τοντ Παρ. Μέσα από τις γραμμές αυτού του βιβλίου ξεκίνησε το ταξίδι της πρώτης τάξης του σχολείου μας, μαζί με τη δασκάλα τους την κα Άρτεμις Κεφαλίδου στον μαγικό κόσμο της ειρήνης. Στο ταξίδι αυτό οι σκέψεις των παιδιών πέρασαν νοερά μέσα από χώρες όπου υπάρχει πόλεμος, πείνα και αρρώστιες. Προβληματιστήκανε, στενοχωρηθήκανε, σκεφτήκανε πολύ, μιλήσανε για τις ανάγκες τους, τις ανάγκες του κάθε ανθρώπου και γυρίσανε ξανά πίσω και κοιτάζανε μέσα τους. Τα συναισθήματά τους έντονα. Θέλανε να επικοινωνήσουνε έξω από τους τέσσερις τοίχους της τάξης τους. Με διάφορους τρόπους. Κι αυτό έκαναν. Παίξανε θέατρο την ειρήνη και τον πόλεμο. Αφιερώνανε την προσπάθεια αυτή στα παιδιά της Παλαιστίνης. Ζωγραφήσανε τον κόσμο της ειρήνης και τον τραγουδήσανε. Το σχολείο άλλωστε είναι το σπίτι της ειρήνης. Είναι το σπίτι των παιδικών ψυχών.

3. Σκουπίδια, σκουπίδια, σκουπίδια! Γεμίσαμε...

Σκουπίδια, σκουπίδια, σκουπίδια! Γεμίσαμε...

Κι η ζωή μας αλλάζει. Αλλάζει και η ζωή των παιδιών.

Τι συμβαίνει όμως όταν τα παιδιά παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους και διεκδικούν αυτό που τους αξίζει;

Στα πλαίσια της Ευέλικτης Ζώνης και της Φυσικής Αγωγής, οι μαθητές και οι μαθήτριες του Δ2 μαζί με τη δασκάλα της Φυσικής Αγωγής κα Αρβανιτίδου Βιργινία & τη δασκάλα του ολοήμερου κα Λάγκα Ιωάννα ετοίμασαν και παρουσίασαν το θεατρικό δρώμενο «...γεμίσαμε σκουπίδια!». Η παράσταση ήταν αποτέλεσμα ομαδικής δουλειάς και συνεργασίας τόσο των παιδιών του τμήματος, όσο και μιας ομάδας εκπαιδευτικών, που εκτός από τις που εκτός από τις προαναφερόμενες, περιελάμβανε τη μουσικό του σχολείου κα Ντριγκόγια Παναγιώτα & τη δασκάλα του Β2 κα Ευσταθιάδου Άννα.

Το δρώμενο παρουσίαζε ένα μείζον πρόβλημα του σύγχρονου ανθρώπου, που είναι τα σκουπίδια και τις επιπτώσεις του στην καθημερινή ζωή των παιδιών, μέσα από μια απλή μυθοπλασία:

Τα σκουπίδια αυξάνουν και πληθαίνουν και κάποια στιγμή αποφασίζουν να ιδρύσουν το δικό τους κράτος. Η αυλή του συγκεκριμένου σχολείου είναι το ιδανικό μέρος, καθώς τα παιδιά πετούν συνεχώς σκουπίδια κάτω βέβαια δεν εφαρμόζουν ποτέ την πρακτική της ανακύκλωσης. Μοναδικό εμπόδιο στα σχέδια των σκουπιδιών ο καθαριστής, τον οποίο τα σκουπίδια βγάζουν από τη μέση με τη βοήθεια μιας μπανανόφλουδας.

Πριν περάσει πολύς καιρός τα παιδιά αντιλαμβάνονται το πρόβλημα, συνειδητοποιούν το δικό τους μερίδιο ευθύνης και αποφασίζουν να περάσουν στην αντεπίθεση. Μέσα από μια μεγαλειώδη μάχη διεκδικούν και παίρνουν αυτό που τους αξίζει: μια αυλή χωρίς σκουπίδια, ένα σχολείο χωρίς σκουπίδια, μια ζωή χωρίς σκουπίδια!!!

Η ευαισθητοποίηση των παιδιών για θέματα που αφορούν στο περιβάλλον και η υιοθέτηση πρακτικών που συμβάλλουν στην αντιμετώπισή τους είναι σημαντικό κομμάτι της αγωγής των παιδιών. Το σχολείο οφείλει να έχει το δικό του ενεργό ρόλο σε αυτή τη διαδικασία. Κι εμείς ως εκπαιδευτικοί και ως άνθρωποι που αγαπάμε το περιβάλλον, αγαπάμε τα παιδιά μα πάνω από όλα αγαπάμε την ίδια τη ζωή είμαστε εδώ για να προσθέσουμε το δικό μας λιθαράκι σε αυτό το οικοδόμημα...

4. Το λιοντάρι και το ποντίκι (μια παράσταση στα αγγλικά)

Στα πλαίσια του μαθήματος της αγγλικής γλώσσας οι μαθητές του Δ1 μαζί με τη δασκάλα των Αγγλικών κα Τσιακιρίδου Έλσα, τη μουσικό κα Ντριγκόγια Παναγιώτα και τη Γερμανίδα βοηθό ξένης γλώσσας (η οποία βρισκόταν για 6 μήνες στο σχολείο, στα πλαίσια Ευρωπαϊκού προγράμματος) κα Julia Müller (Γιούλια Μούλερ) ετοίμασαν και δραματοποίησαν τον μύθο του Αισώπου «Το λιοντάρι & το ποντίκι». Η παράσταση ήταν αποτέλεσμα ομαδικής δουλειάς και συνεργασίας τόσο των παιδιών του τμήματος, όσο και της προαναφερόμενης ομάδας εκπαιδευτικών και θεωρήθηκε πλήρως επιτυχημένη. Ο μύθος έχει ως εξής:

Μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα, ο βασιλιάς των ζώων, το λιοντάρι, θέλει να κοιμηθεί. Όλα τα ζώα του τροπικού δάσους φοβούνται και σιωπούν, εκτός από το ποντικάκι, που θέλει να απολαύσει το κολύμπι του αυτή την ηλιόλουστη μέρα μέσα στο ποτάμι. Τελικά ξυπνά το λιοντάρι, που είναι θυμωμένο. Το λιοντάρι όμως, βρίσκει το ποντίκι πολύ μικρό για να το φάει και το αφήνει να ζήσει. Το ποντίκι υπόσχεται στο λιοντάρι να το βοηθήσει αν ποτέ το χρειαστεί. Μια άλλη ζεστή μέρα, μετά από αρκετό καιρό, το λιοντάρι πιάνεται στο δίκτυ ενός κυνηγού και χρειάζεται βοήθεια. Εκεί βρίσκεται το ποντίκι, έτοιμο να ροκανίσει το δίκτυ και να σώσει τον καλό του φίλο, το βασιλιά της ζούγκλας.

Το συμπέρασμα που βγήκε ήταν ότι οι φίλοι δεν μετριούνται ποτέ με τη δύναμή τους, αλλά με το πόσο είναι πρόθυμοι να βοηθήσουν στις δύσκολες στιγμές. Αυτό το συμπέρασμα τονίστηκε στο τραγουδάκι που ακούστηκε από τα παιδιά στο τέλος της παράστασης.

Τα σκηνικά και οι προσεγγμένες μάσκες που φορούσαν τα ζώα του τροπικού δάσους συνέβαλαν στην επιτυχία της παράστασης

Το θέμα του μύθου ταιριάζει απόλυτα με το πνεύμα του διαπολιτισμικού σχολείου που σαν πρωταρχικό στόχο πρέπει να έχει την ένταξη και την κοινωνικοποίηση όλων των παιδιών που έρχονται από άλλες χώρες.

Πρέπει να τους κάνουμε φίλους μας. Ποιος ξέρει;

Μπορεί κάποτε να χρειαστούμε τη βοήθειά τους.

5. Ο Πανσοφούλης (μια παράσταση από μαθητές του Ολοήμερου Σχολείου)

6. Ο άμυαλος βοσκός (μια παράσταση από μαθητές του Ολοήμερου Σχολείου)

Στα πλαίσια του μαθήματος της Θεατρικής αγωγής στο ολοήμερο σχολείο, μαθητές της Γ', Δ', Ε', ΣΤ' τάξης του ολοήμερου μαζί με τη δασκάλα της Θεατρικής αγωγής κα Παπαναστασίου Σοφία, τη μουσικό του ολοήμερου κα Σδούκου Ελένη και την υπεύθυνη του ολοήμερου και υποδιευθύντρια του σχολείου κα Τουτζιάρη Αντωνία, ετοίμασαν και παρουσίασαν δυο θεατρικά δρώμενα:

Ο Πανσοφούλης: Ο μικρός Μάκης πιέζεται πολύ από τη μητέρα του, η οποία θέλει ο γιος της να διαβάζει από το πρωί μέχρι το βράδυ και να μαθαίνει όλο και περισσότερα πράγματα. Ο Μάκης διαβάζει, όμως κουράζεται, εξαντλείται. Μέσα από κωμικές καταστάσεις και περιστατικά, ο Μάκης τελικά χάνει το μυαλό του και η μητέρα του μετανιώνει, νιώθοντας τελικά ότι του κάνει περισσότερο κακό παρά καλό, όπως η ίδια νόμιζε.

Ο άμυαλος βοσκός: Είναι διασκευή του γνωστού μύθου του Αισώπου. Ο μικρός βοσκός, ο Πέτρος, βαριέται την ήρεμη καθημερινότητα του χωριού και αποφασίζει να κάνει μια πλάκα για να διασκεδάσει. Φωνάζει δυνατά ότι ένας λύκος τρώει τα πρόβατά του. Οι συγχωριανοί του πηγαίνουν να τον βοηθήσουν και τότε αυτός τους κοροϊδεύει. Το ίδιο περιστατικό συμβαίνει και δεύτερη φορά. Οι χωρικοί θυμώνουν με τον Πέτρο.

Την τρίτη φορά όμως ο λύκος είναι αληθινός, και πραγματικά τρώει τα πρόβατα του Πέτρου. Κανείς δεν καταφθάνει για βοήθεια. Ο Πέτρος καταλαβαίνει το λάθος του και υπόσχεται να μην ξαναπεί ποτέ πια ψέματα. Όλοι τον συγχωρούν.